

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

אָמֹר - בְּהַר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ח - חלק ט"ז

קונטרס 526

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

השם יתברך יעזר שנזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל כחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, ויקים בנו הבטחת הרעיא מהימנא: "בהאי ספר הזהר, פקון ביה מן גלותא ברחמי" בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

– פָּרָק ג' –

הגאון הצדיק המקבל רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א במעמד "תורתו מגן לנו" תשס"ח

(א) הגאולה הפלילית והגאולה הפרטית

הגאון הצדיק המקבל רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א
במעמד "תורתו מגן לנו" תשס"ח

מאת השם היתה זאת היא נפלאת בעינינו, שבדור המבול כזה, דור הפלגה כזה, זמן של הסתר פנים שישׂראל דוויים, סחופים ומטרפים תחת שולטנותיה דערב רב, הולך ונגלה אור חדש כאור נגה הולך ואור, כאשר תלמידי חכמים רבים וצורבים מדרבנן עוסקים בכתבי האריז"ל וספר הזהר ורבים מישני הזמן מקיצים לחיי עולם, אשרי הדור שככה לו.

הגם כי מאד עמקו ושגבו דברי הזהר, ופעמים נעלמות פונתם מעיני המעיין, הנה כל עסק הספירות בכלל טמיר ונגעלם, כפנתוב בספר יצירה "עשר ספירות בלימה" ובארו הראשונים "בלי לדעת מהותם" שהם למעלה מן המקום והזמן והשכליים, אף על פי כן פתח הקדוש ברוך הוא פתח לנשמה להתבונן בדברים ולהתעלות על גדם. כן דברי הזהר הקדושים, כאשר עוסקים בהם בקדשה ובטהרה, הנשמה מתענגת בהם ומתרגשת ביותר, כשם שכתב הרמ"ק בספר אור הנערב, כי בעת למוד סתרי תורה מתעורר

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בנפש רגש נפלא להשם יתברך, כי עזה כמות אהבה. ואף על גב דאיהו לא חזי מזליה חזי ונפשו יודעת מאד חשיבות רוממות העניינים הנפלאים שעוסק בהם, ונעשה מזה נחת רוח גדול לעילא, כמבאר בהקדמת רבי חיים ויטאל לספר עץ חיים. גדל התענוג והנחת והשעשועים העולים למעלה בהתאסף נדיבי עם ללמד ולפלפל במעשה מרכבה וסתרי תורה.

שנים ארכות היו הדלתות נעולות ויהי השער לסגור בחשך אין יוצא ואין בא בהיכל הסוד, לבד מתי מעט יחידי סגלה מהשרידים אשר ה' קורא. רבים אמרו מי יראני טוב ונשאו נפשם לעלות בחומה בלמוד ספר עץ החיים, אך כאשר באו אל הפרק השלישי ולא ידעו להדביק תבה אחת לחברתה, רפו ידיהם ושבו לביתם בפחי נפש. ולא היו יודעים הסוד כי תחלה יש ללמד את המהדורא תנינא המפזרת בעץ חיים ואחר ללמד זה הפרק הקשה.

מורי ורבי אשר זעליג מרגליות זצ"ל, כנס בשנותיו המקדמות חבורה שלמה של אנשים יראים ושלמים על מנת ללמד עמם בספר אוצרות חיים, ויהי כאשר באו אל שער הנקודים והשבירה לא יכלו המחוחות לסבל ונתפרדה החבילה. ומי יודע פשר הדבר הזה?

ראה ראינו מה שכתב רבי ישראל משקאלוב מתלמידי הגר"א בהקדמה לספרו פאת השלחן בשם המקבל רבי הירץ: הטעם מדוע מתגלים בדורות האחרונים ספרי קבלה קדושים ונוראים אשר לא שערום הראשונים כמלאכים, כי לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים!

והנה עיניו הרואות היום הזה איך מתקיימים דבריו הנוראים של רבי שמעון בר יוחאי, כי בדרך דמלקא משיחא ימצאו תינוקות סודות עליונים שלא היו יודעים אבותיהם ואבות אבותיהם, ומבאר כי הכונה לתלמידי חכמים מארי משנה ומארי גמרא החשובים כתינוקות בתורת הסוד, שיפקחו עפעפיהם ויבינו במקרא רזין טמירין ממעשי מרכבה ומעשי בראשית. כי מיום ליום גוברת החכמה ונגלה הנסתר ונפתח הסתום, עד שרחובות הנער מלאים ילדים משחקים ברחובותיו וכדברי הזהר הקדוש: זמין קודשא בריך הוא לגלגה רזין עמיקין דאורייתא בזמנא דמלקא

מותא. וְלֹא קָאִים בְּקִיּוּמָא תְּדִיר בְּחַד מְנִיָּהּוּ.
בְּגִין דְּהֵהוּא אַתְר גְּרָמָא לִיה. וְעַל דָּא אַקְרִי,
לְהַט הַחֲרִב הַמִּתְהַפֵּכַת, מִן סִטְרָא דָּא, לְסִטְרָא
דָּא, מִן טַב לְבִישׁ, מִן רַחְמֵי לְדִינָא, מִן שְׁלוֹם
לְקַרְבָּא, אַתְהַפִּיכַת הִיא לְכָלֵּא. וְאַקְרִי טוֹב
וְרַע, דְּכְתִיב וַיִּמְעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל
מִמֶּנּוּ.

וּמְרַבָּא עֲלָא, רַחֲמָא עַל עוֹבְדֵי יְדוּי, אוֹכַח
לִיה, וְאָמַר לִיה וַיִּמְעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע
לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ, וְהוּא לָא קְבִיל מְנִיָּה,
וְאַתְמַשֵּׁךְ בְּתַר אַתְתִּיה, וְאַתְתַּרְוּ לְעֵלְמִין. דְּהָא
אַתְתָּא לְאַתְר דָּא סִלְקָא, וְלֹא יִתִיר. וְאַתְתָּא
גָּרִים מוֹתָא לְכָלֵּא.

הָא חֲזִי, לְעֵלְמָא דְאַתִּי כְּתִיב, (ישעיה סה) כִּי כִימִי
הָעֵץ יָמִי עָמִי. כִּימִי הָעֵץ: הַהוּא עֵץ
דְּאִשְׁתְּמוּדַע. בֵּיה זְמַנָּא כְּתִיב, (ישעיה כח) בְּלַע
הַמּוֹת לְנֹצַח וּמָחָה יְיָ אֱלֹהִים דְּמָעָה מַעַל כָּל
פְּנִים.

בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. יְמִלוּךְ יְיָ לְעוֹלָם
אָמֵן וְאָמֵן.

פְּרֻשַׁת בְּהַר

וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר. (ויקרא כ"ה)
דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כִּי
תִּבְאוּ אֶל הָאָרֶץ וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח, (ויקרא
זאת תורת העולה היא העולה וגו'. האי
קרא בכנסת ישראל אוקימנא, דהיא סלקא
ומתחברא במלפא קדישא בזווגא שלים.

הוּא הַעוֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל הַמְּזִבַּח כָּל הַלֵּילָה
וְגו'. תָּא חֲזִי, פִּינּוֹן דְּעָאֵל לִילְיָא, וְתַרְעִין
סְתִימִין, דִּינִין תְּתַאֲרִין מִתְעַרְיִין בְּעֵלְמָא, וְאַזְלִין
וְשִׂאטִין, חֲמַרִי וְאַתְנִי וְכַלְבִּי. חֲמַרִי הָא
אוֹקִימָנָא, וְכַלְבִּי וְאַתְנִי, לֹא שְׂאטֵן וְלֹא אֲזִלִין, אֶלָּא בְּהוּ עוֹבְדֵי תְּרֻשָׂא

לְפַעֲמִים חַיִּים, לְפַעֲמִים מוֹת.
וְלֹא עוֹמֵד בְּקִיּוּם תְּמִידִי בְּאַחַד
מֵהֶם, מִשּׁוּם שְׂאוֹתוֹ מְקוֹם גְּרָם
לוֹ. וְלִכְּן נִקְרָא לְהַט הַחֲרִב
הַמִּתְהַפֵּכַת, מִצַּד זֶה לְצַד זֶה,
מִטוֹב לְרַע, מִרַחֲמִים לְדִין,
מִשְׁלוֹם לְקָרֵב, הִיא מִתְהַפֵּכַת
לְכָל. וְנִקְרָא טוֹב וְרַע, שְׁכַתוֹב
וַיִּמְעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל
מִמֶּנּוּ.

וְהַמְרַבָּד הַעֲלִיּוֹן, הַמְרַחֵם עַל
מַעֲשֵׂי יְדוּי, הוֹכִיחַ אוֹתוֹ וְאָמַר
לוֹ, וַיִּמְעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע לֹא
תֹאכַל מִמֶּנּוּ, וְהוּא לֹא קְבִיל מִמֶּנּוּ,
וְנִמְשַׁךְ אַחַר אִשְׁתּוֹ וְנִתְגַּרֵּשׁ
לְעוֹלָמִים. שְׁהִירֵי הָאִשָּׁה עוֹלָה
לְמְקוֹם הַזֶּה, וְלֹא יוֹתֵר. וְהָאִשָּׁה
גְּרָמָה מוֹת לְכָל.

בֹּא רָאֵה, לְעוֹלָם הַבָּא כְּתוֹב,
(ישעיה סה) כִּי כִימִי הָעֵץ יָמִי עָמִי.
כִּימִי הָעֵץ - אוֹתוֹ עֵץ שְׂנוּדַע.
בְּאוֹתוֹ זְמַן כְּתוֹב, (שם כח) בְּלַע
הַמּוֹת לְנֹצַח וּמָחָה ה' אֱלֹהִים
דְּמָעָה מַעַל כָּל פְּנִים.

בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן יְמִלוּךְ
ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.
פְּרֻשַׁת בְּהַר

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי
לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ
וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח, (ויקרא ז) זֹאת
תורת העולה היא העולה וגו'.
פְּסוּק זֶה בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּאַרְנוֹ,
שְׁהִיא עוֹלָה וַיִּתְחַבְּרַת עִם הַמִּלֵּךְ
הַקְּדוֹשׁ בְּזוּוּג שְׁלָם.

הוּא הַעוֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל הַמְּזִבַּח
כָּל הַלֵּילָה וְגו'. בֹּא רָאֵה, פִּינּוֹן
שְׂנַכְנָס הַלֵּילָה וְהַשְּׂעָרִים
סְתוּמִים, הַדִּינָיִם הַמִּתְחַתְּנִים
מִתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם, וְהוֹלְכִים
וּמְשׁוֹטְטִים חֲמוּרִים וְאַתּוֹנוֹת

אֶלָּא בְּהוּ עוֹבְדֵי תְּרֻשָׂא

וּכְלָבִים. תְּמֹרִים הָרִי בְּאֶרְנוּ, וּכְלָבִים וְאֲתוֹנוֹת לֹא מְשׁוּטָטִים וְלֹא הוֹלְכִים, אֲלֵא בְּהֵם עוֹשִׂים כְּשִׁפִּים לְבָנֵי אָדָם, כְּמוֹ בְּלָעַם, וּפְרִשׁוּהָ. אִזּוֹ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם יִשְׁנִים, וְהַמְזַבֵּחַ הַתְּחַתּוֹן הַחִיצוֹן שׁוֹרָף.

בְּחֻצוֹת הַלְיָלָה מְתוֹרֶרֶת רוּחַ צְפוֹן, וּמֵאוֹתוֹ הַמְזַבֵּחַ הַתְּחַתּוֹן יוֹצֵאת שְׁלֵהֶבֶת אֵשׁ, וְהַשְּׁעָרִים נִפְתָּחִים, וְהַדְּיָנִים הַתְּחַתּוֹנִים מִתְּכַנְסִים לְנִקְבֵים שְׁלֵהֶם, וְאוֹתָהּ שְׁלֵהֶבֶת הוֹלֶכֶת וּמְשׁוּטָטָה, וְשִׁעְרֵי גֵן עֵדֶן נִפְתָּחִים, עַד שְׁמִינִיָּה (הַבֶּקֶר) אוֹתָהּ הַשְׁלֵהֶבֶת, וּמִתְחַלֶּקֶת לְכֶמְהָ צְדָדִים שֶׁל הָעוֹלָם, וְנִכְנָסֶת תַּחַת כְּנָפֵי הַתְּרַנְגוּל, וְהוּא קוֹרָא.

אִזּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא בֵּין הַצְּדִיקִים, וְנִכְנָסֶת יִשְׂרָאֵל מִשְׁבַּחַת אֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, עַד שְׁמִינִיָּה הַבֶּקֶר. בֵּינָן שְׁמִינִיָּה הַבֶּקֶר נִמְצָאִים מִסְּפָרִים בְּסוּד אֶחָד, וְיֵשׁ לָהּ נַחַת עִם בְּעָלָהּ. זֶהוּ שְׁכַתוֹב עַל מוֹקְדָה עַל הַמְזַבֵּחַ כָּל הַלְיָלָה וְגו'. עַד הַבֶּקֶר, שְׁהָרִי בַּבֶּקֶר הַדְּיָנִים וְהַשְׁלֵהֶבֶת שׁוֹכְכִים, וְאִזּוֹ מְתוֹרֶר אַבְרָהָם בְּעוֹלָם, וּמְנוּחָה הִיא שֶׁל הַכֹּל.

בֹּא רָאָה, בֵּינָן שְׁנִכְנָסוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְצָךְ, לֹא נִמְצָאוּ בְּהַ הַדְּיָנִים הַתְּחַתּוֹנִים, וְנִכְנָסֶת יִשְׂרָאֵל הִיתָה בְּהַ בְּמְנוּחָה עַל פְּנֵי הַכְּרוּבִים, כְּמוֹ שְׁנִאֲמַר, שְׁכַתוֹב (יִשְׁעִיָּה א) צֶדֶק יִלִּין בְּהַ. אִזּוֹ הִיָּה לָהּ נַחַת מֵהַכֹּל, שְׁהָרִי יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁנִים עַד שְׁמִקְרִיבִים אֵת הַקְּרָבָן שֶׁל בֵּין הַעֲרִבִים, וּמִסְתַּלְקִים הַדְּיָנִים. וְהָעוֹלָה הִיתָה בּוֹעֶרֶת עַל הַמְזַבֵּחַ, וְאִזּוֹ הִיָּה לָהּ נַחַת מֵהַכֹּל, וְלֹא

לְבָנֵי נִשְׂאָ. כְּגוֹן בְּלָעַם, וְאוֹקְמוּהָ. כְּדִין כָּל בְּנֵי עֲלָמָא נִימִין, וּמְזַבֵּחַ תְּתָאָה דְלִבְר אֲתוּקְדַ. בְּפִלְגוֹת לִילִיא, אֲתַעַר רוּחַ צְפוֹן, וּמֵהָהוּא מְזַבֵּחַ תְּתָאָה, נִפִּיק שְׁלֵהוּבָא דְאַשָּׁא, וְתַרְעִין אֲתַפְתְּחוּ, וְדִינִין תְּתַאֲרִין אֲתַכְּנָשׁוּ בְּנוֹקְבֵייהוּ, וְהָהוּא שְׁלֵהוּבָא אֲזִיל וְשָׂאט, וְתַרְעִין דְגֵן עֵדֶן אֲתַפְתְּחוּ, עַד דְמָטִי (כ"א צַפְרָא) הָהוּא שְׁלֵהוּבָא, אֲתַפְלַג לְכֶמְהָ סְטָרִין דְעֲלָמָא, וְעָאֵל (דף ק"ח ע"א) תַּחֲתוֹת גְּדַפּוּי דְתְּרַנְגוּלָא וְקֵאֲרִי. כְּדִין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּכַח בֵּין צְדִיקֵיִיא, וְנִכְנָסֶת יִשְׂרָאֵל מִשְׁבַּחַת לִיָּה לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַד דְאַתִּי צַפְרָא. בֵּינָן דְאַתִּי צַפְרָא, אֲשַׁתְּכַחוּ מִשְׁתַּעֲרִין בְּרָזָא חֲדָא. וְאִית לָהּ נִיחָא כְּבַעֲלָהּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, עַל מוֹקְדָה עַל הַמְזַבֵּחַ כָּל הַלְיָלָה וְגו'. עַד הַבֶּקֶר, דְהָא בְּצַפְרָא דִינִין וְשְׁלֵהוּבִין אֲשַׁתְּכַחוּ, וְכְדִין אֲתַעַר אַבְרָהָם בְּעֲלָמָא, וְנִיחָא הוּא דְכָלָא. הָא חֲזִי, בֵּינָן דְעָאֵלוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא, לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּהַ דִינִין תְּתַאֲרִין, וְנִכְנָסֶת יִשְׂרָאֵל הָיָה בְּהַ בְּנִיחָא, עַל פְּנֵי דְכְּרוּבִים. כְּמָה דְאַתְמַר, דְכְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה א) צֶדֶק יִלִּין בְּהַ. כְּדִין הָיָה לָהּ נִיחָא מִכָּלָא. דְהָא יִשְׂרָאֵל לֹא נִימִין, עַד דְמִקְרִבֵי קְרָבָנָא דְבֵין הָעֲרִבִים, וְאֲסַתְּלִיקוּ דִינִין. וְעוֹלָה הָיָה אֲתוּקְדַ עַל מְדַבְּחָא, וְכְדִין הָיָה לָהּ נִיחָא מִכָּלָא, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח אֲלֵא אֲתַתָּא כְּבַעֲלָהּ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב כִּי תִבְאוּ וְגו'. וְשְׁכַתָּה הָאֲרִץ, נִיחָא וְדָאִי. (וּיקְרָא כח) וְשְׁכַתָּה הָאֲרִץ שְׁבַת לֵינִי, שְׁבַת לֵינִי מִמֶּשׁ.

וְהוּ פִתַח רַבִּי אֶלְעָזָר, (שְׁמוֹת כא) כִּי תִקְנָה עֶבֶד

נִמְצָא אֲלֵא אִשָּׁה עִם בְּעָלָהּ. זֶהוּ שְׁכַתוֹב כִּי תִבְאוּ וְגו'. וְשְׁכַתָּה הָאֲרִץ, מְנוּחָה בְּיָדֵי אִי. וְשְׁכַתָּה הָאֲרִץ שְׁבַת לָהּ, שְׁבַת לָהּ מִמֶּשׁ.

עוֹד פִתַח רַבִּי אֶלְעָזָר, (שְׁמוֹת כא) כִּי תִקְנָה עֶבֶד עֲבָרִי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וְגו'. מִשׁוּם שֶׁכָּל כּוֹן יִשְׂרָאֵל

עבְרֵי שְׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וְגו'. בְּגִין דְּכָל בַּר
יִשְׂרָאֵל דְּאִתְגְּזַר, דְּאִית בֵּיה רְשִׁמָּא קְדִישָׁא,
אִית לֵיה נִיחָא בְּשִׁמְטָה. דְּהָא דִּילְיָהּ הוּא
הֵהוּא שְׁמִטָה, לְנִיחָא בֵּיה. וְדָא אֶקְרִי שְׁפַת
הָאָרְץ, וְדָאִי חִירוּ אִית בֵּיה. נִיחָא בֵּיה, כְּמָה
דְּשַׁבַּת נִיחָא הוּא דְכֻלָּא, הֲכִי נְמִי שְׁמִטָה
נִיחָא דְכֻלָּא, נִיחָא הוּא דְרוּחָא וְגוּפָא.

תָּא חֲזִי, ה' נִיחָא הוּא דְעֵלְאִי וְתַתְּאִי. בְּגִין
כְּךָ, ה' עֵלְאָה, ה' תַּתְּאָה. נִיחָא דְעֵלְאִין,
נִיחָא דְתַתְּאִין. ה' עֵלְאָה, שְׁבַע שָׁנִים שְׁבַע
פְּעָמִים. ה' תַּתְּאָה, שְׁבַע שָׁנִים בְּלַחֲוִדֵיהוּ.
דָּא שְׁמִטָה, וְדָא יוֹבְלָא.

וְכַד מְסַתְּפְלִין מְלִי כֻלָּא חַד. בְּגִין כְּךָ וְשַׁבְתָּהּ
הָאָרְץ, בַּהֵהוּא נִיחָא דְאַרְעָא, אֶצְטְרִיכוּ
עַבְדֵּין נִיחָא. וּבְגִין כְּךָ, וּבְשִׁבְעֵית יֵצֵא
לְחַפְשֵׁי חֲנָם. חֲנָם, מַהוּ חֲנָם. דְּלֹא יְהִיב
לְמֵאֲרִיָּה כְּלוּם.

אַלְיָא דָּא רְזָא, הֲכָא אוֹלִיפְנָא, כְּתִיב (במדבר יא)
זְכַרְנוּ אֶת הַדִּבְרָה אֲשֶׁר נֹאכַל בְּמִצְרַיִם
חֲנָם, בְּלֹא בְרִכָּה. דְּלֹא הָוָה עֲלֵנָא בְּמִצְרַיִם
עוֹל דְּלַעִילָא. תָּא חֲזִי, עַבְדֵּין פְּטוּרִין מֵעוֹל
מְלֻכּוּתָא דְּלַעִילָא, וְעַל דָּא פְּטוּרִין מִן הַמִּצְוֹת.
מָאִי עוֹל מְלֻכּוּת שְׁמַיִם. אֶלָּא, כִּהָּי תוֹרָא
דְּיַהֲבִין עֲלֵיהּ עוֹל בְּקַדְמִיתָא, בְּגִין לְאַפְקָא
מִגְיָה טַב לְעַלְמָא. וְאִי לֹא קַבִּיל עֲלֵיהּ הֵהוּא
עוֹל, לֹא עַבִּיד מְדִי. הֲכִי נְמִי אֶצְטְרִיף לֵיה
לְבַר נֶשׁ לְקַבְּלָא עֲלֵיהּ עוֹל בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתַּר
דִּיפְלַח בֵּיה בְּכָל מַה דְּאַצְטְרִיף. וְאִי לֹא קַבִּיל
עֲלֵיהּ הָאִי בְּקַדְמִיתָא, לֹא יִכּוּל לְמַפְלַח.

הֲרָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים ב) עַבְדוּ אֶת יְי' בִּירְאָה.
מַהוּ בִּירְאָה. כְּמָה דְּאֵת אֲמַר (תהלים קיא)
רֵאשִׁית חֲכֻמָּה יִרְאֵת יְי'. וְדָא מְלֻכּוּת שְׁמַיִם.
וּבְגִין כְּךָ עוֹל מְלֻכּוּת שְׁמַיִם. וְעַל דָּא הָאִי

שְׁמִטָה, שִׁישׁ בּוּ רִשְׁם קְדוּשׁ, יֵשׁ
לוֹ מְנוּחָה בְּשִׁמְטָה, שְׁהָרִי שְׁלוֹ
הִיא אוֹתָהּ שְׁמִטָה, לְנוּחַ בַּה. וְזוּ
נִקְרָאת שַׁבַּת הָאָרְץ, וְדָאִי חִירוּת
יֵשׁ בֵּיה. מְנוּחָה בַּה. כְּמוֹ שְׁשַׁבַּת
הִיא מְנוּחַת הַכֹּל, כְּךָ גַם הַשְׁמִטָה
הִיא מְנוּחַת הַכֹּל, מְנוּחָה הִיא שְׁל
רוּחַ וְגוּף.

בָּא רְאָה, ה' הִיא מְנוּחַת
הָעֵלְיוֹנִים וְהַתַּתְּוֹנִים. מִשּׁוּם כְּךָ,
ה' עֵלְיוֹנָה, ה' תַּתְּוֹנָה. מְנוּחַת
הָעֵלְיוֹנִים, מְנוּחַת הַתַּתְּוֹנִים. ה'
עֵלְיוֹנָה, שְׁבַע שָׁנִים שְׁבַע פְּעָמִים.
ה' תַּתְּוֹנָה שְׁבַע שָׁנִים בְּלַבְדָּן.
זוֹ שְׁמִטָה, וְזֵה יוֹבְלָא.

וּבְשִׁמְטָתְכֶרֶם בְּדַבְרֵים הַכֹּל
אֶחָד. מִשּׁוּם כְּךָ וְשַׁבְתָּהּ הָאָרְץ,
בְּאוֹתָהּ מְנוּחַת הָאָרְץ צְרִיכִים
הָעַבְדִּים מְנוּחָה. וּמִשּׁוּם כְּךָ,
וּבְשִׁבְעֵית יֵצֵא לְחַפְשֵׁי חֲנָם.
חֲנָם, מַה זֶה חֲנָם? שְׁלֹא נוֹתֵן
לְאֲדוֹנוּ כְּלוּם.

אַלְיָא סוּד זֶה כָּאֵן לְמַדְנֵי, כְּתוּב
(במדבר יא) זְכַרְנוּ אֶת הַדִּבְרָה אֲשֶׁר
נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חֲנָם, בְּלִי בְרִכָּה.
שְׁלֹא הָיָה עֲלֵינוּ בְּמִצְרַיִם הָעַל
שְׁלַמְעֵלָה. בָּא וּרְאָה, עַבְדִּים
פְּטוּרִים מֵעַל הַמְּלָכוּת שְׁלַמְעֵלָה,
וְלָכֵן פְּטוּרִים מִן הַמִּצְוֹת. מַה זֶה
עַל מְלָכוּת שְׁמַיִם? אֶלָּא כְּאוֹתוֹ
שׂוֹר שְׁנוֹתָיִם עֲלָיו עַל בַּהֲתַחֲלָה
כְּדִי לְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ טוֹב לְעוֹלָם.
וְאִם לֹא מְקַבֵּל עֲלָיו אוֹתוֹ, עַל, לֹא
עוֹשֶׂה דְבַר. כְּךָ גַם צְרִיף לְאָדָם
לְקַבֵּל עֲלָיו עַל בַּהֲתַחֲלָה, וְאַחַר
כְּךָ שְׂעִיבַד בּוּ בְּכָל מַה שְׂצָרִיף.
וְאִם לֹא קַבֵּל עֲלָיו אֵת זֶה
בַּהֲתַחֲלָה, לֹא יוֹכֵל לְעַבְד.

זֶהוּ שְׁכַתְּוֹב, (תהלים ב) עַבְדוּ אֶת ה'
בִּירְאָה. מַה זֶה בִּירְאָה? כְּמוֹ
שְׁנַאֲמַר (שם קיא) רֵאשִׁית חֲכֻמָּה
יִרְאֵת ה', וְזוֹ מְלָכוּת שְׁמַיִם.
וּמִשּׁוּם כְּךָ, עַל מְלָכוּת שְׁמַיִם.
וְעַל כְּךָ זֶה הִיא הֵרֵאשִׁית שְׁל הַכֹּל.

מי מוכיח? תפלה, בהתחלה של יד, משום שבוזה הוא נכנס לשאר הקדשה. ואם זה לא נמצא אצלו, לא שורה עליו קדשה למעלה, משום זה כתוב, (ויקרא טו) בזאת יבא יבא אהרן אל הקדש וגו'.

והעל הזה לא שורה במי שכפופ לאחר, ועל פן עבדים פטורים מעל מלכות שמים. ואם מהעל הזה הם פטורים, מפל השאר הם פטורים, שהרי השאר לא שורה על האדם, עד שנמצא עמו העל הזה, ומשום זה היו אוכלים ישראל במצרים חנם. אף פאן יצא לחפשי חנם, שהרי עבד היה, וכל מה שעשה - חנם הוא, בלי על מלכות שמים. ואף על גב שחנם היו מעשיו - יצא לחפשי, ותהיה לו מנוחה.

לאחר שהוא בחרות ונמצאת בו מנוחה, נותנים עליו על, מאותו מקום שהוציא אותו לחרות. ואם בן אדם יסרב לצאת לחרות, כמו שנאמר ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני וגו', הרי בודאי פגם את אותו מקום, שעזב על מלכות שלמעלה ולקח את על אדונו. ועל זה מה כתוב? והגישו אדניו אל האלהים והגישו אל ה' ויהגישו אדניו אל האלהים, אל האלהים סתם, אל אותו המקום שפגם אותו שגם בן נקרא אלהים.

ולא יזוה מקום יקרב אליו? אל הדלת או אל המזוזה. משום שהמקום הזה הוא הפתח שלמעלה, ונקרא מזוזה, והרי נחבא. וכיון שהוא התפונן לפגם את המקום הזה, אותו פגם נשאר עמו בו בגופו. זהו שכתוב ורצע אדניו את אָזְנוֹ במרצע ועבדו לעלם. יהיה עבדא תחות רגלוי דמאריה, עד אדונו עד שנת היובל.

בקדמיתא הוא דכלא. מאן אוכח. תפלה, בקדמיתא של יד. בגין דבהאי עייל לשאר קדשה. ואי האי לא אשתכח לגביה, לא שריא ביה קדשה לעילא, בגין פך (ויקרא טו) בזאת יבא אהרן אל הקדש וגו' פתיב.

והאי עול לא שריא, במאן דאיהו כפית באחרא. ועל דא עבדין פטורין מעול מלכות שמים. ואי מהאי עול פטורין, מפל שאר פטורין. דהא שאר לא שריא עליה דבר נש, עד דאשתכח גביה בהאי עול. ובגין פך הוו אכלי ישראל במצרים חנם. אוף הכא יצא לחפשי חנם. דהא עבדא הוה, וכל מה דעבדי, חנם הוא, בלא עול מלכות שמים. ואף על גב דחנם הוו עובדוהי יצא לחפשי, ויהא ליה נייחא.

רבתר דאיהו בחירו, ואשתכח ביה נייחא, יתבין עליה עול, מההוא אתר דאפיק ליה לחירו. ואי בר נש יסרב למיפק לחירו, פמה דאת אמר ואם אמר העבד אהבתי את אדני וגו'. הא ודאי פגים ליה להאי אתר, דשביק עול מלכותא דלעילא, ונטיל עול דמאריה. ועל דא מה כתוב, והגישו אדניו אל האלהים והגישו אל ה' והגישו אדניו אל האלהים. אל האלהים סתם. לגבי ההוא אתר דפגים ליה דהכי נמי אלהים אקרי.

ולאן אתר יתקריב לגביה. אל הדלת או אל המזוזה. (דק"ח ע"ב) בגין דהאי אתר פתחא הוא דלעילא, ומזוזה אקרי, והא אתמר. וכיון דאיהו אכוון לאפגמא להאי אתר, ההוא פגימו אשתאר בהדיה ביה בגופיה הדא הוא דכתיב, ורצע אדניו את אָזְנוֹ במרצע ועבדו לעולם. יהוי עבדא תחות רגלוי דמאריה, עד שתא דיובלא.

את אָזְנוֹ אָמַאי. הָא אֹקְמוּהָ. אָבֵל שְׁמִיעָה
תְּלִי בַהֲאֵי אֶתְר, עֲשִׂיהָ לְעִילָא. וּבְגִין
דִּישְׂרָאֵל פִּד קָרִיבו לְטוֹרָא דְסִינֵי, וְהוּוּ בְרַחֲמֵי
דְלַבִּייהוּ לְאַתְקַרְבָּא לְקוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא,
אֶקְדִּימוּ עֲשִׂיהָ לְשְׁמִיעָה, דְּהָא שְׁמִיעָה
בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר עֲשִׂיהָ. שְׁמִיעָה בַהֲאֵי
שְׁמִיעָה תְּלִיא. וְעַל דָּא הוּא פְּגִים לְהֵאֵי
שְׁמִיעָה, יתְפַגֵּים שְׁמִיעָה דִּילֵיהּ, וַיִּשְׁתְּאַר
פְּגִימוּ בֵיהּ. וְלֹא יִשְׁתְּאַר הוּא עֲבָדָא לְמֵאֲרִיָּה,
עַד דִּיתְקַרְב לְהֵהוּא אֶתְר דְּפְּגִים, וַיִּתְפַּגֵּים הוּא
קַמִּיהּ, וַיִּשְׁתְּאַר בֵּיהּ הֵהוּא פְּגִימוּ. וּבְגִין כֶּף,
וְהִגִּישׁוּ אֲדָנָיו אֶל הָאֱלֹהִים סְתָם, כִּמְהָ
דְּאוּקִימְנָא. וְעַל דָּא, וְשִׁבְתָּהּ הָאֲרִיץ שְׁבַת לִינִי.

שִׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שְׂדֶךְ וְגו', וּבִשְׁנֵה הַשְּׁבִיעִת
שְׁבַת שְׁבַתוֹן יִהְיֶה לְאֲרִיץ שְׁבַת לִינִי. (ויקרא
כ"ה) וְהָא אֹקְמוּהָ, דְכִתְיֹב, (שמות כג) וְהַשְּׁבִיעִת
תִּשְׁמַטְנָה וּנְטַשְׁתָּהּ וְגו'. מַאי טַעְמָא וְאָכְלוּ
אֲבִינֵי עִמָּךְ. בְּגִין דְּמִסְפְּנֵי בַהֲאֵי אֶתְר תְּלִינִן,
וּבְגִין כֶּף שְׁבִיק לִוְן לְמִיכָל. וְעַל דָּא, מָאן
דְּרַחֲמִים לְמִסְפְּנָא, יְהִיב שְׁלָמָא בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל,
וְאוּסִיף בְּרַכְתָּא בְּעִלְמָא, וְיְהִיב חִידוּ וְחִילָא
לְאַתְר דְּאַתְקַרֵי צְדָקָה, לְאַרְקָא בְּרַכְתָּא לְכַנְסַת
יִשְׂרָאֵל, וְאוּקִימְנָא.

רעיא מהומנא

וּבִשְׁנֵה הַשְּׁבִיעִת שְׁבַת שְׁבַתוֹן וְגו'. פְּקוּדָא דָּא לְשִׁבוֹת
בִּשְׁנֵה הַשְּׁבִיעִת וְאַבְתְּרִיהּ לְשִׁבוֹת בְּשִׁבְעֵי.
וְאַבְתְּרִיהּ לְהַשְׁמִיט כְּסָפִים בְּשִׁבְעִית. וְאַבְתְּרִיהּ לְמִנּוֹת
שְׁבַע שָׁנִים שְׁבַע פְּעָמִים וְהָיוּ לָךְ יָמֵי שְׁבַע שְׁבַתוֹת הַשָּׁנִים
תִּשְׁעָ וְאַרְבַּעִים שָׁנָה. הֵכָא רְזָא דְכָל שְׁבִיעִיּוֹת, מִסְטְרָא
דְּשְׁכִינְתָּא דְאַתְקַרֵיאת שְׁבַע מִסְטְרָא דְצְדִיק דְאִיהוּ שְׁבִיעֵי
לְבִינָה, וְאִיהִי בַת שְׁבַע, מִסְטְרָא דְאִימָא עֲלֵאָה, דְאַתְמַר
בָּהּ (תהלים קיט) שְׁבַע בַּיּוֹם הִלְלִיתִיךָ.

שְׁבַע, מִצַּד הָאֵם הַעֲלִינָה, שְׁנֵאמַר

כִּמְהָ אֶת אָזְנוֹ? הָרִי פְּרִשְׁתָּהּ. אָבֵל
שְׁמִיעָה תְּלוּיָהּ בְּמִקּוּם הַזֶּה,
עֲשִׂיהָ לְמַעְלָה. וּמִשּׁוּם שִׁישְׂרָאֵל,
כְּשִׁקְרָבוּ לְהַר סִינֵי וְהָיוּ בְּאַהֲבַת
לְבָם לְהִתְקַרֵב לְקוֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא,
הִקְדִּימוּ עֲשִׂיהָ לְשְׁמִיעָה, שְׁהָרִי
בְּרֵאשׁוֹנָה הַשְּׁמִיעָה, וְאַחַר כֶּף
עֲשִׂיהָ. הַשְּׁמִיעָה תְּלוּיָהּ בְּשִׁמְטָה
הַזֹּו. וְעַל זֶה שְׁהוּא פְּגִים אֶת
הַשְּׁמִיעָה הַזֹּו, תְּפַגֵּם שְׁמִיעָתוֹ
וַיִּשְׂאֵר בּוֹ פְּגִים, וְהוּא לֹא יִשְׂאֵר
עַבְד לְאֲדוֹנוֹ, עַד שִׁיתְקַרְב לְאוֹתוֹ
מִקּוּם שְׁפַגֵּם, וַיִּפְגֵּם הוּא לְפָנָיו,
וַיִּשְׂאֵר בּוֹ אוֹתוֹ פְּגִים. וּמִשּׁוּם זֶה,
וְהִגִּישׁוּ אֲדָנָיו אֶל הָאֱלֹהִים סְתָם,
כְּמוֹ שְׁבִאֲרָנוּ. וְעַל זֶה, וְשִׁבְתָּהּ
הָאֲרִיץ שְׁבַת לִינִי.

שִׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שְׂדֶךְ וְגו', וּבִשְׁנֵה
הַשְּׁבִיעִת שְׁבַת שְׁבַתוֹן יִהְיֶה
לְאֲרִיץ שְׁבַת לִינִי. וְהָרִי פְּרִשְׁתָּהּ,
שְׁכַתוֹב (שמות כג) וְהַשְּׁבִיעִת
תִּשְׁמַטְנָה וּנְטַשְׁתָּהּ וְגו'. מַה
הַטַּעַם וְאָכְלוּ אֲבִינֵי עִמָּךְ? מִשּׁוּם
שְׁהֲעֲנִיִים תְּלוּיִים בְּמִקּוּם הַזֶּה,
וּמִשּׁוּם זֶה תִּשְׂאֵר אוֹתָם לְאַכֵּל.
וְעַל זֶה, מִי שְׁמַרְחָם עַל הָעֵנִי,
נֹתֵן שְׁלוֹם בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל,
וּמוֹסִיף בְּרַכָּה לְעוֹלָם, וְנֹתֵן
שְׂמִחָה וְכַח לְמִקּוּם שְׁנֵקְרָא
צְדָקָה, לְהוֹרִיק בְּרַכָּה לְכַנְסַת
יִשְׂרָאֵל, וּבִאֲרָנוּ.
רעיא מהומנא

וּבִשְׁנֵה הַשְּׁבִיעִת שְׁבַת שְׁבַתוֹן
וְגו'. מִצָּדָה זֹו לְשִׁבַת בִּשְׁנֵה
הַשְּׁבִיעִת, וְלֹאֲחֲרִיָּה לְשִׁבַת
בְּשִׁבְעֵי, וְאַחֲרִיָּה לְהַשְׁמִיט
כְּסָפִים בְּשִׁבְעִית, וְאַחֲרִיָּה לְמִנּוֹת
שְׁבַע שָׁנִים שְׁבַע פְּעָמִים וְהָיוּ לָךְ
יָמֵי שְׁבַע שְׁבַתוֹת הַשָּׁנִים תִּשְׁעָ
וְאַרְבַּעִים שָׁנָה. כֵּאֵן הַסּוּד שֶׁל כָּל
הַשְּׁבִיעִיּוֹת, מִצַּד הַשְּׁכִינָה
שְׁנֵמְצָאת שְׁבַע, מִצַּד הַצְּדִיק
שְׁהוּא שְׁבִיעֵי לְבִינָה, וְהִיא בַת
בָּהּ (תהלים קיט) שְׁבַע בַּיּוֹם הִלְלִיתִיךָ.

שבע שמות הם אבגית"ץ, ובהם ארבעים ושתים אותיות, כִּלל האותיות והמכות הם תשע וארבעים, האם העליונה שנת החמשים שנה, שבה וקראתם דרוֹר. בה תהיה שכינה תחתונה, דרוֹר פדות ושביטה לישראל, שנאמר בהם והיה ורעה פֶּעַפַּר הארץ.

כִּבְרַּ ספירה מהשבע הללו שש כנפים, שהן שש אותיות לכל אחת. ובהן הקדוש ברוך הוא (ושכינה) כִּלל ספירה מהשבע הללו, (ישעיהו ו) בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף, ובינה היא אחת, והשכינה התחתונה היא שבע, ולמעלה מבינה אחת ואחת - הרי עשר ספירות. שנים, ג', ד', וה', ו', וז'.

כִּאֵן וילך הלוך וגדל. מצד זר - והמים היו הלוך וחסור, מתי? במקום שהשכינה התחתונה שורה בז'. זהו שכתוב (בראשית ח) ותנח התכה בחדש השביעי, זו השכינה התחתונה. בשבעה עשר יום לחדש, היא השביעית והעשירית.

שְׁעוֹרָה בהם אהיה, שהיא בינה, שנת היובל, היא אהיה אשר אהיה, פעמים אהיה חשבון מ"ב, ושמונה אותיות בהם חמשים, שבהם מצוה לחשב שנת היובל, ובו מצוה לחזר לאחזתו ביובל, בשנת היובל הזאת תשובו וגו'. כל אחד יחזר בו לדרגה שלו, שנשמתו אחוזה משם, כמו שבארנו (קהלת יב) ויהי תשוב אל האלהים וגו'.

שְׂמִימָה - שכינה תחתונה, שהיא משבע שנים. יובל - האם

העליונה, בינה, היא לחמשים שנים, ובה מתיחסים ישראל ביציאתם מהגלות. זהו שכתוב ואיש אל משפחתו תשובו. כגון שציאת מצרים שאותם פעלי תורה בה, נאמר בהם (שמות יג) וחמשים עלו בני ישראל, ופרשה אחד מחמשים.

שְׁבַע שְׁמֵהוּ אינו אבגית"ץ, ובהו מ"ב אתוון, כִּלל אתוון ותיבין הם תשע וארבעין, אימא עלאה שנת החמשים שנה, דְּבַה וקראתם דרוֹר. בה תהא שכינתא תתאה, דרוֹר פדות ושביטה לישראל, דאתמר בהו (בראשית כח) והיה ורעה פֶּעַפַּר הארץ.

כִּל ספירה מאלין שבע, שית גרפין, דאינון שית אתוון לכל חד. ובהו קדשא ברין הוא (ושכינה) כִּלל ספירה מאלין שבע, (ישעיהו ו) בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף, ובינה איהו אחת, ושכינתא תתאה שבע. ולעילא מבינה, אחת ואחת, הא עשר ספירין. שנים, ג', ד', וה', ו', וז'.

כִּאֵן וילך הלוך וגדל. מסטרא נוכראה, והמים היו הלוך וחסור, אימתי. באתר דשכינתא תתאה שריא בז'. הָדָא הוא דכתיב, (בראשית ח) ותנח התכה בחדש השביעי, דא שכינתא תתאה. בשבעה עשר יום לחדש, איהו שביעאה ועשיראה.

דְּסִלְקַת בהוון אהיה, דאיהי בינה, שנת היובל, איהי אהיה אשר אהיה, תרין זמנין אהיה חשבון מ"ב, ותמניא אתוון בהוון חמשין. דבהוון פקודא לחשוב שנת היובל. וביה פקודא לחזור לאחזתו ביובל, בשנת היובל הזאת תשובו וגו'. כל חד יחזור ביה לדרגא דיליה, דנשמתיה אחיזא מתמן, כמה דאוקמוה (קהלת יב) ויהי תשוב אל האלהים וגו'.

שְׂמִימָה: שכינתא תתאה, דאיהי משבע שנין. יובל: אימא עלאה, בינה, איהי לחמשין שנין. ובה אתיחסין ישראל במפקנותהוון מן גלותא. הָדָא הוא דכתיב, ואיש אל משפחתו תשובו. כגוונא דמפקנו דמצרים דאינון מארי תורה בה, אתמר בהוון (שמות יג) וחמשים עלו בני ישראל, ואוקמוה אחד מחמשים.

העליונה, בינה, היא לחמשים שנים, ובה מתיחסים ישראל ביציאתם מהגלות. זהו שכתוב ואיש אל משפחתו תשובו. כגון שציאת מצרים שאותם פעלי תורה בה, נאמר בהם (שמות יג) וחמשים עלו בני ישראל, ופרשה אחד מחמשים.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארץ עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה הדין, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים ארוקיר אידיד? ארצניק אמעב אבי מצוב? אחמנב?
לסמח ביוק רבאלרת? וכדומה..

ספר הזוהר

קול הזוהר

שיעורים בזוהר היומי

0722-990044